

Bene Zoltán

Két part között

Az épület kissé megroggyant, az ablakok alatt besüvített a szél, ám pokrócokkal tökéletesen el lehetett szigetelni; a falakon itt-ott kiütközött a salétrom és a penész, a mennyezeten foltok éktelenkedtek, a bútorok enyhén dohos szagot árasztottak, mindez azonban nem vette el a kedvemet. A házhoz hatalmas, romantikusan elvadult kert tartozott. A szomorúfüzek, diófák, gesztenyék között áthatolhatatlan málnások, övig érő pampafű, elburjánzott egresbokrok (amit gyerekkorom számos színtere közül az egyik legkedvesebben büszkének neveztek), kócos aranyesők, deformált tuják, buja virágágyások, parányi, tarka rétek váltakoztak. Az egyik sarokban, a zöld mohával vastagon belepelt, masszív téglakerítés mellett nyákos békalencsével teli tavacska feküdt. Szerelem volt ez első látásra. Amikor a barátom végigvezetett mindenen, úgy éreztem, hazataláltam. Örömmel vettem tudomásul, hogy itt tölthetem az őszt.

– Itt nyugodtan dolgozhatsz – mondta. – Ha megfelel.

– Pazar! – feleltem.

Megállapodtunk: három hónapra beköltözöm a házba. Három hónap alatt elkészülök a tervekkel, nyugtattam magam. Három hónap egy örökkévalóság. A barátom ennek örömeire levezetett a pincébe – a boltívfekről évszázados nemes penész csüngött alá a fejünkre –, s a hátsó falhoz támaszkodó rozoga polcokról leemelt egy pókhálószerű üveget. A teraszon ittuk meg a nemes vörösbort, minden cseppjét kiélvezve. Így aztán emelkedett hangulatban cipeltük be poggyászomat az autóból, s barátom fűtyörészve távozott, miután hosszasan szorongatta a jobbmot és lapogatta a hátamat.

Egyedül maradtam. Nem volt hangulatom még berendezkedni, élveztem a magányt és a szabadságot, a tágas tereket. A teraszra csábított egy karosszék. Beleereszkedtem, hagytam, hogy elmerüljek benne, hagytam, hogy magába nyeljen a kert, a ház, az időtlenség. Kissé elszunnyadtam. Hegedűszó ébresztett. Valaki egy érzelmes tangót játszott a közelben. Kidörgöltem a szememből az álmot, s nekiláttam, hogy kipakoljam a bőröndjeimet. Hanem igyekeztem hamar alábbhagytam, s úgy döntöttem, jó minden ott, ahol van. Pusztán grafikus barátom képét, a *Két part között* címűt csomagoltam ki az újságpapírból, helyet kerestem neki a falon, végigpróbálgattam a szobákon, végül leendő íróasztalommal szemben egy csendélet helyére akasztottam. A dossziéimat, vonalzóimat, körzőimet, ceruzáimat gondosan elrendeztem az asztalon, hogy ha majd munkához látok, minden a kezem ügyében legyen. Egyelőre azonban nem fűlött a fogam a munkához.

Visszatértem a teraszra. A hegedűszó lágyan úszott az őszi estében. Akár kutya az inycsiklandó illatok után, úgy eredtem a muzsika nyomába. A szomszéd házban véltem felfedezni a forrását. Ez az épület is régi volt és romantikus – mint ezen a környéken valamennyi. A kerítés résein keresztül bekukucskáltam az udvarra. Az enyémhez hasonló kert közepén egy nőt láttam, álla alá hegedűt szorított, érzéken dolgozott a vonóval. Szinte láttam, ahogy körbelengi a zene. Lélegzetvisszafojtva figyeltem. Úgy éreztem, egybeolvadok a kerítéssel, beleolvadok az őszebe, a zenébe, a színekbe. Tévedtem. Rosszul éreztem. A hegedülő nő – talán sokadik, rejtett érzékszervével – észrevett. Hirtelen abbahagyta a hegedülést, sarkon pördült és kék szemének átható tekintetét a kerítésnek arra a pontjára szegezte, ahol én leskelődtem.

- Miért nem jön be? – kérdezte nyugodt, lágy hangon.
- Elnézést – habogtam. – A zene vonzott, nem akartam megzavarni.
- Jöjjön be! – szólított fel. – Három lépéssel balra találja a kaput. Csak akassza ki! Úgy tettem, ahogy parancsolta.
- Jöjjön! – ragadta meg a karomat, és a terasz felé irányított, amely szakasztott olyan volt, mint az enyém. Leültetett egy karosszékbe, bort töltött elém egy pohárba. Magának is öntött, leült velem szemközt.
- Melyik házban lakik?
- Itt, a szomszédban.
- Megvette?
- Nem. Egy barátomé. Csak három hónapra költöztem be, dolgozni.
- Művész?
- Építész vagyok.
- Én is három hónapra kaptam kölcsön ezt a villát. Pihenni. Esténként átjöhet, ha gondolja. Remekül főzök, meghívhatom vacsorázni.
- Köszönöm. Élek a lehetőséggel.
- Így ismerkedtem meg a hegedülő lánnyal. Esténként átjártam hozzá. Hol italt, hol ételalapanyagot vittem ajándékba, amit ő ügyesen elkészített, s jóízűen elfogyasztottuk közösen. Utána iszogattunk, beszélgettünk, múltattuk az időt. A zene és a művészet adódott közös témaként, s a lány szeretett magáról mesélni. Hamarosan megtudtam, hogy a kedvese küldte ide, s az is tudomásomra jutott, hogy a szerelme nem független ember.
- Nem hagyja ott miattam a családját – mesélte egy csillagfényes éjszakán. – Ő azt mondja, csak a gyerekei miatt nem él velem, de én ezt nem hiszem. Azért küldött ide, mert kiborultam. Idegösszeroppanást kaptam.
- Megérte egy ilyen férfi miatt?
- Milyen férfi miatt? Nem is ismeri!
- Zavarba jöttem. Ötöltem-hatoltam.
- Ez igaz. Csak, gondoltam, nem magával él...
- Attól még szerethet! – csattant fel. Máskor oly kellemes hangja már-már csikorgott. Fűlértő volt, bántó.
- Kisvártatva szelídebben hozzáfűzte:
- Bár, be kell ismernem, gyakorta én sem hiszek ebben. És ez fáj. Az igazság az, hogy én csapot-papot hátrahagynék érte – lehajtotta a fejét, hosszasan nézte a lábát, mintha valami idegen tárgy volna.
- Igaz, nekem nincsenek gyerekeim – suttozta. – Magának vannak?
- Kettő. Két lány. A volt feleséggel élnek. A kisebbik óvodás, a nagyobbik harmadik osztályos.
- Elvált ember – szögezte le tárgyilagosan.
- A feleségem talált nálam jobbat – dűnnyögtem keserűen.
- Régen?
- Két éve már. Sokáig tartott, míg beletörődtem. Nem volt könnyű.
- Az én helyzetem sem az – sóhajtotta. – Tudja, amikor megismerkedtünk, volt egy barátom. Aztán néhány hónap múlva szakítottam vele. Nem bírtam a kettős játékot. Két embert csal meg mindenki, akit egyet megcsal.
- Ez így igaz! – hagytam helyben buzgón a szavait. – Én is így gondolom. Ha megcsalja, teszem azt, A B-t C-vel, utána ugyanez az A C-t B-vel szintén óhatatlanul megcsalja. Még akkor is, ha nem fekszenek le egymással, úgymond. Mert mindez, szerintem, nem pusztán szexuális kérdés.

– Pontosan! – helyeselt ő lelkesen. – Látja, pontosan ezért kaptam idegösszeroppanást. Ezért pihenek itt. Nem csinálok semmit, csak hegedülök és gyönyörködöm a kertben. Mégis... Fáradtnak érzem magam folyvást. Úgy érzem magam, mintha két part között lebegnék!

Ezen a kijelentésén meglepődtem. Beszéltem neki grafikus barátom rajzáról, amely az íróasztalommal szemben lóg a falon. Áthívtam, hogy nézze meg. (Akkor már két hete minden estémet a vendégeként töltöttem, ám ő még egyszer sem járt nálam.) Sokáig szemlélte a képet, vizsgálta, fürkészte, szinte még meg is szagolta.

– Igen – mondta végül. – Értem. Két part között. Szakasztott, mint én. Köszönöm. Most visszamegyek. Ne haragudjon, de azt hiszem, egész éjszaka hegedülni fogok.

Valóban egész éjszaka hegedült. Én pedig hanyatt feküdtem az ágyamban, bámultam a mennyezetet, és füleltem. Nem vagyok nagy zeneértő, de abból a hegedűszóból mindent kihallottam. A fájdalmat, a vágyat, a bizonytalanságot. Könnybe lábadt a szemem, miközben hallgattam.

Azóta az éjszaka óta a szomszédom nem mesél magáról. Festményekről, épületekről, irodalomról társalunk, a kert növényeit dicséjük, a zenéről beszélgetünk. Ő is, én is gyakran sétálgatunk a házunk körüli elhanyagolt kertben. Mindketten megnyugvást találunk ott. Én már csak úgy tudok dolgozni, ha előtte egy-két órát ógyelegtem a fűzek alatt, belegázoltam a pampafűbe vagy üldögéltem a tavacska partján. Lételememmé vált mindez. Amint a hegedülő lánnyal eltöltött esték. Kiestem az időből, illetőleg saját, önálló, az Időtől független időmet éltem. Boldog voltam, ha nagy ritkán eszembe jutott, még másfél-két hónapom maradt az időn-kívülségből. Voltaképpen (más módon ugyan, mint a hegedülő lány, de) két part között lebegtem én is. Két part között, szabadon.

Aztán a minap szokatlanul zavaró csendre lettem figyelmes. Órákba tellett, míg rájöttem: nem hallok hegedűszót. Átsiettem a szomszédba. Könnyedén kiakasztottam a kaput, felszaladtam a teraszra, bekopogtattam az ajtón. Semmi válasz. Újra kopogtattam, majd kiabáltam is. Senki nem felelt.

– Kit keres? – hallottam végre egy hangot a hátam mögül.

Sarkon pördültem: egy idősebb, harcsabajszú férfi állt mögöttem.

– Lakott itt egy lány, minden nap hegedült – hebegtem zavartan.

– Ma hajnalban elment – világosított fel az öreg. – Eddig szólt a bérlet. Jól ismerte?

– Barátok voltunk – feleltem.

– Ma reggelig bérelték neki az ingatlant – közölte. – Ha jóban voltak, tudja, hol keresse. Viszont arra megkérném, ide ne jöjjön többet, nincs itt magának dolga!

– Persze – makogtam. – Magától értetődő. Jöttek érte?

– Az úr, aki a bérletet is intézte. De ezt csak tudja, ha a barátja volt, nem?

– Hogyne! Elnézést a zavarásért! Viszlát!

– Isten áldja!

Zavarodottan, megalázva kullogtam haza. Bántott, hogy a lány nem búcsúzott el tőlem. Bár, ha jobban belegondoltam, miért is kellett volna elbúcsúznia? Igazán semmi közünk nem volt egymáshoz! Amúgy is túl sok időt fecseéltem rá, azt hiszem. (Ilyesmiket hazudtam bele a saját szemembe...) A tervek haladnak, de nem a kellő ütemben, nem árt, ha sebesebben dolgozom! És ezentúl minden energiámmal a munkámmal foglalkozhatom, nem tereli el a figyelmemet semmi, bizonygattam magamnak. Valójában azonban végtelenül szomorú voltam.

És furcsa módon éjjelenként néha még hallom a hegedűszót.